

Euroopa Nõukogu Konventsioon Naistevastase Vägivalla ning Koduvägivalla Ennetamiseks ja selle vastu Võitlemiseks (Istanbuli Konventsioon): Küsimused ja Vastused

COUNCIL OF EUROPE

CONSEIL DE L'EUROPE

Naistevastane vägivald on struktuurne ja üleüldine nähtus, millel ei ole ei ühiskondlikke, majanduslikke ega riiklike piire. Taoline vägivald on raske inimõiguste rikkumine, kuid jääb ulatuslikult karistamata. Iga päev kuritarvitatakse Euroopas naisi nii vaimselt kui ka kehaliselt nende endi kodude "turvalisuse" keskel, neid jälitatakse, ahistatakse, vägistatakse, vigastatakse, sunnitakse oma pere poolt sundabielusse või steriliseeritakse vastu nende endi tahtmist. Naistevastase vägivalla näiteid on lõputult, selle ohvreid lugematu arv. Riikide ja Euroopa uurimused ja teadlikustamise kampaaniad on näidanud, kui laialtlevinud on koduvägivald ja seksuaalne vägivald. '#MeToo' üle-Euroopaliste liikumiste raames tehtud avaldused on heitnud valgust naiste seksuaalse kuritarvitamise ulatuse kohta ning kuivõrd raske on naistel avalikult selle vastu sõna võtta. Mitmed naised on kas liiga hirmul või liiga häbistatud, et abi otsida, makstes mõnikord oma vaikimise eest oma eluga. Neid, kes sõna võtavad, ei võeta alati kuulda. Koduvägivald on veel üks liigagi tavaline vägivalla vorm, mis puudutab peamiselt naisi, kuid ka mehi, lapsi ja vanureid. Väga väheseid kordasaatjaid suunatakse kohtusse, veelgi vähemad saavad kohtuliku karistuse.

■ Täites oma juhtivat osa inimõiguste kaitsel on Euroopa Nõukogu vastu võtnud Konventsiooni Naistevastase Vägivalla ning Koduvägivalla Ennetamiseks ja selle vastu Võitlemiseks (Istanbuli Konventsiooni). Istanbuli Konventsiooni tunnustatakse laialdaselt kui kõige kaugemaleminevat õigusinstrumenti naistevastase vägivalla ning koduvägivalla ennetamiseks ja selle vastu võitlemiseks, kuivõrd tegemist on inimõiguste rikkumisega. Alates sellest, kui Konventsioon avati alla kirjutamiseks 2011ndal aastal, on sellele kogutud olulist toetust kõikidel tasanditel – riigi, piirkondlikul ja kohalikul tasandil, avalikkuselt, parlamentidelt, muudelt riiklikelt ja piirkondlikelt inimõiguste alastelt organisatsioonidelt, kodanikuühiskonna organisatsioonidelt, meediatelt ja akadeemilistest ringkondadest. Konventsioon on saanud riiklike ja rahvusvahelisi auhindu selles sisalduva nägemuse eest, et naised ja tüdrukud oleks hoitud vägivalla eest.

■ Konventsioon jõustus 2014ndal aastal, ainult kolm aastat pärast vastuvõtmist, näidates seega nii Osalisriikide vajadust õiguslikult siduva rahvusvahelise leppe järele, et neid riike juhtida pingutustes ära lõpetada soolisel alusel esinevat vägivaldat ja nende riikide poliitilist kohustusevõttu konventsioonis esitatud põhimõtete ja tõekspidamiste suhtes.

■ Hoolimata sellest, et Konventsiooni eesmärgid on selgelt esitatud, et nähtus on raske ja selle mõju ohvritele ning ühiskonnale on suur, on terve rida usklike ringkondade rühmitusi ja ultrakonservatiivseid rühmitusi viimastel aastatel levitanud valejutustusi Konventsiooni teemal, eriti tekstis esitatud “soo” mõiste kohta. Taolised valearusaamad peavad olema avalikult esitatud ja ära lahendatud Istanbuli Konventsiooni eesmärkide rõhutamisega – naistevastase vägivalla ära kaotamine ja naiste inimõiguste kaits.

MIS ON ISTANBULI KONVENTSIOONI EESMÄRGID?

■ Naistevastasele vägivallale ja koduvägivallale lõpu tegemine peab olema iga valitsuse tähtis poliitiline eesmärk, kes on pühendunud kõikide inimeste inimõiguste kaitsesele. Viimase 30 aasta jooksul on terves reas Euroopa Nõukogu osalisriikides astutud olulisi samme, kuid olemasolevat seadusandlust rakendatakse sageli veel ebapiisavalt, ohvritele osutatud teenuseid on veel vähe või ebavastavalt rahastatud ja seksistlikud hoiakud domineerivad. Lisaks erinevad olemasolevad seadusandlused ja tugi suuresti eri riikides, mis tekitab väga erinevaid kaitsealaseid olukordi eri riikides.

■ Istanbuli Konventsiooniga peavad selle ratifitseerinud valitsused vastu võtma terve rea kõikehõlmavaid meetmete komplekte, et tegeleda kõikide naistevastaste vägivald ja koduvägivald vormidega. Iga Konventsiooni sätte eesmärgiks on ennetada vägivald asetleidmist, aidata ohvreid ja tagada, et kordasaatjad saadetakse kohtusse. See nõuab naistevastase vägivald erinevate vormide, näiteks koduvägivald, jälitamise, seksuaalse ahistamise ja vaimse vägivald kriminaliseerimist ja seadusekohast karistamist. Kui naistevastasele vägivaldale anda õige nimetus ja kui on teada, et see on kuritegu, siis võib see kaasa aidata selle äralõpetamisele.

■ Sellise Konventsiooni väljatöötamine, mis sisaldab õiguslikult siduvate standardite komplekti suuremaks kaitseks ja toeks, on oluline samm kõikehõlmava ja harmoneeritud reageerimise suunas, et tagada kõikidele naistele elu ilma vägivald.

MILLINE ON ISTANBULI KONVENTSIOONI LISAVÄÄRTUS?

■ Konventsioonist tuleneb selgelt, et naistevastane vägivald ja koduvägivald ei saa enam jääda eraasjaks, vaid et riikidel on kohustus kõikehõlmavate ja terviklike poliitiliste abil ennetada vägivald, kaitsta ohvreid ja karistada kordasaatjaid. Konventsiooni vastuvõtmisega on valitsused kohustatud muutma oma riigi seadusi, kehtestama praktilisi meetmeid ja eraldama ressursse, et tekiks nullsallivus naistevastase vägivald ja koduvägivald suhtes. Taolise vägivald ennetamine ja selle vastu võitlemine ei ole enam hea tahte küsimus, vaid õiguslikult siduv kohustus. Sellega saab aidata ohvreid kogu Euroopas ja mujalgi.

■ Lisaks õiguslikele kohustustele annab Konventsioon tähtsa poliitilise signaali ka kogu ühiskonnale, et naistevastane vägivald ja koduvägivald on lubamatud. Konventsiooni nägemuseks on heita valgust mitmete naiste ja tüdrukute tegelikule elule, kus kogetakse vägivald, tõsta selles osas teadlikkust ja pikaajalisemalt muuta inimeste mõttelaadi.

KAS ISTANBULI KONVENTSIOON KEHTIB AINULT NAISTE SUHTES?

— Ei. Konventsioon kehtib peamiselt naiste suhtes, sest ta hõlmab ainult naiste poolt kogetud vägivallavorme (pealesunnitud abort, naiste suguelundite vigastamine) või vägivallavorme, mida naised kogevad sagedamini kui mehed (seksuaalne vägivald ja vägistamine, jälitamine, seksuaalne ahistamine, koduvägivald, sundabielu, sundsteriliseerimine). Taolised vägivallavormid tulenevad ebauhtlasest võimugaotusest meeste ja naiste vahel ja on naistevastase diskrimineerimise tagajärg.

— Siiski kogevad ka mehed Konventsioonis käsitletud teatud vägivallavorme, näiteks koduvägivald ja sundabielu, kuigi arvude poolest vähem sageli ja vähem raskel kujul. Konventsioonis tunnistatakse seda ja soovitatakse Konventsiooni osapooltel rakendada sätteid kõikide koduvägivalda ohvrite jaoks, sealhulgas mehed, lapsed ja vanurid. Riigid võivad valida, kas nad rakendavad või ei Konventsiooni koduvägivalda nimetatud ohvrite suhtes.

MIKS KÄSITLETAKSE ISTANBULI KONVENTSIOONIS NAISTEVASTAST VÄGIVALDA JA KODUVÄGIVALDA KUI "SOOLIST LAADI" VÄGIVALDA?

— Konventsioonis käsitletakse naistevastast vägivalda kui 'soolist laadi' või 'soolisel kuuluvusel põhinevat' vägivalda, sest selles tegeletakse vägivalda vormidega, mis on suunatud just naiste vastu sellepärast, et nad on naised ja/või need vägivallavormid mõjutavad ebaproportsionaalselt palju just naisi (vt. eelpool). Just sellepärast ei saa tegeleda naistevastase vägivalda ja koduvägivaldaga ilma soolise võrdõiguslikkuse küsimusi uurimata.

— Sellest tulenevalt paigutab Konventsioon naistevastase vägivalda ja koduvägivalda äralõpetamise just *de jure* ja *de facto* soolise võrdõiguslikkuse saavutamise konteksti. Konventsiooni preambulas tunnistatakse, et taoline vägivald on struktuurne (ehk sisse ehitatud), mis on naiste ja meeste vaheliste ebavõrdsete võimusuhte põhjus ja tagajärg ning mis piirab naiste täielikku edasiminekut.

■ Istanbuli Konventsiooniga ei püüta naiste ja meeste vahelisi “erinevusi ära kaotada” või ridade vahelt väljendada, et naised ja mehed on või peaksid olema “samasugused”. Kuid Konventsioonis nõutakse tegutsemist, et astuda vastu mõttele, et naised on meestest alaväärtuslikumad. Tegelikult ka soodustatakse siiani mehi mitmetes olukordades eelarvamuste, stereotüüpide, kommete ja tavade pärast, näiteks eraelus ja avalikus elus, poliitilises tegevuses, töökohal, haridussüsteemides, politseile kuritegudest teatamisel või kohtutes. Seda raskem on naistel avaldada nendega aset leidnud vägivallakogemusi või saavutada, et ka nende õigustega arvestatakse.

MIKS ISTANBULI KONVENTSIOON SISALDAB “SOO” MÄÄRATLUST?

■ Konventsioonis paigutatakse kohustus ennetada ja võidelda naistevastase vägivallaga laiemasse raamistikku, milles saavutada võrdõiguslikkus naiste ja meeste vahel. Seega viitavad Konventsiooni sõnastajad naiste ja meeste vahelistele suhetele, nende rollidele ja omadustele ühiskonnas ning seega peeti oluliseks välja pakkuda mõiste “sugu” määratlus. Mõiste sisaldumise eesmärgiks ei ole “soolise kuuluvuse” ega mõistete “naised” ja “mehed” bioloogilise määratluse asendamine, vaid soov rõhutada, mil määral ebavõrdsuse ilmingud, stereotüübid (stambid) ja just sellest tulenev vägivald ei ole pärit bioloogilistest erinevustest, vaid pigem ühiskonnas loodud mõttelaadist, s.t. hoiakutest ja arusaamadest, kuidas naised ja mehed ühiskonnas on ja peavadki olema.

■ Artiklis 3(c) selgitatakse, et “sugu” on “ühiskondlikult tekitatud rollid, käitumised, tegevused ja omadused, mida konkreetne ühiskond peab kohaseks meestele ja naistele”. Teadusuurimine on näidanud, et teatud stereotüüpidega tekitatakse uuesti ebasoovitud ja kahjulikke praktikaid ning nende kaudu muudetakse naistevastane vägivald vastuvõetavaks. Sellepärast paigutatakse Artikliga 12 (1) üldise kohustuse raamidesse ennetada vägivalda ka nende eelarvamuste, kommete, tavade ja muude praktikate äralõpetamine, mis tuginevad mõttel, et naine on alam olend või tuginevad stereotüüpsetel soorollidel. Taoliste eelarvamuste, tavade ja kommete mõjust arusaamine võimaldab valitsustel omaks võtta Konventsiooniga nõutava arusaama vägivallast kui “soopõhise arusaamise”.

■ “Soo” mõiste määratlemisega on ka parem aru saada “soolisel alusel aset leidvast naistevastasest vägivaldast”, mis tähendab “vägivalda, mis on suunatud naise vastu sellepärast, et ta on naine või mis mõjutab ebaproportsionaalselt palju just naisi”, nagu defineeritakse Artiklis 3(d).

■ Mõiste “sooline kuuluvus” ei esine rahvusvahelistes õigusinstrumentides mitte esimest korda. Sellest hoolimata on “soolise kuuluvuse” (ingl. k. “gender”) ja selle erinevuse ingliskeelsest sõnast “sex” (eesti k. samuti “sugu”) tõlkimisega seonduvaid raskusi mõnikord kasutatud vaidluste tekitamiseks Konventsiooni ja selle tagajärgede üle, sest kõikides keeltes ei leidu täpselt samaväärseid mõisteid. Tõlkimiskasutused võivad muutuda ettekäändeks Konventsiooni tagasilükkamiseks või takistuseks Konventsiooni rakendamisel. Samas ei nõutagi Konventsiooniga, et riikide õigussüsteemidesse viidaks kohandamisena sisse mõiste “sooline kuuluvus”, vaid Konventsioonis kasutatakse seda mõistet selgitusena meetmete eesmärgist arusaamiseks, mida riigid peavad vastu võtma ja teostama. Konventsiooni on juba ratifitseeritud ja rakendatud riikides, kus kasutuses olevates keeltes ei ole “soolise kuuluvuse” täpselt samaväärset mõistet (eri keelerühmade keeled, näiteks germaani, romaani, slaavi jne. keeled) ning see ei ole kaasa toonud vaidlusi.

KAS KUI NAISTELE TAGATAKSE ROHKEM ÕIGUSI, TEKIB OHT PEREKONDADELE?

■ Konventsiooni eesmärgiks ei ole reguleerida pereelu ja/või perekondade ülesehitust ehk struktuuri; seega ei sisalda Konventsioon “pere” määratlust ega ka ei edendata ühte konkreetset peremudelit. Konventsioon nõuab valitsustelt nende ohvrite turvalisuse tagamise, kes on ohus oma kodus või keda ähvardavad pereliikmed, abikaasad või elukaaslased, mis kahjuks on kõige levinum vägivalda vorm.

■ Kuivõrd eesmärgiks on tegeleda naistevastase vägivalda ja koduvägivaldaga kus iganes see ka ei esineks, ei piirdu kohaldamine ainult seaduslikult abielus partnereid, vaid laieneb kõikidele partneritele, olgu nad abielus või ei, samasoolised või erisoolised. Ükski ohvrite rühm ei jää välja Konventsiooniga hõlmatud kaitsest nende abieluseisundi või mõne muu diskrimineerimise põhjuse pärast.

— Kõikide jaoks, kes elavad kahjustavas suhtes, püütakse konventsiooniga pakkuda turvalisust, kaitset ja tuge ning väljaajada oma elu taas üles ehitada ilma vägivalleta. See on eriti oluline, kui kaasatud on lapsed, sest kuritarvitamise tunnistajaks olemine oma kodus on vägagi kahjustav. Sellel on eluaegsed mõjud lastele ning just sellepärast on Konventsiooni prioriteediks turvalisus võrreldes hooldusõigusega nende perede puhul, kes on vägivallast rikutud. Istanbuli Konventsiooniga ei seata kahtluse alla jagatud hooldusõiguse kasulikkust, kuid eesmärgiks on tagada, et kontakt lapsega ei kahjusta ohvrite ja laste õigusi ega turvalisust. Tõeline oht peredele on vägivald ise, mitte need meetmed, mille kavatsuseks on ohvreid kaitsta ja toetada.

MIDA ÜTLEB ISTANBULI KONVENTSION SOOLISTE STEREOTÜÜPIDE JA HARIDUSE TEEMAL?

— Kui hariduses taastoodetakse soolisi stereotüüpe, siis see tähendab, et piiratakse tüdrukute ja poiste loomulike annete ja võimete edasiarendamist, nende haridusalaseid ja tööalaseid valikuid, samuti nende võimalusi elus. Haridus, mida lapsed saavad, mõjutab vägagi palju seda, kuidas nad mõtlevad iseendast, oma kaaslastest ja kuidas nad suhtlevad teisest soost inimestega. Ükski teema, mida õpetatakse haridusasutustes, ei tohiks suunata noort põlvkonda uskuma, et sooline diskrimineerimine ja naistevastane vägivald on lubatav.

— Sellepärast püütaksegi Istanbuli Konventsiooniga edendada haridussüsteemi kaudu soolise võrdõiguslikkuse tõekspidamisi, vastastikust austust ja inimestevahelist suhtlemist ilma vägivalleta, soorolle ilma stereotüüpideta, õigust isiku terviklikkusele (puutumatus) ja teadlikkust soolisel alusel esineva vägivalla esinemisest ning vajadusest selle vastu tegutseda (Artikkel 14). Kui lastele õpetatakse taolisi tõekspidamisi, siis see võimaldab neil areneda austavateks ja demokraatlikeks kodanikeks. See ei mõjuta neid nende seksuaalses suundumuses ega soolises identiteedis.

— Konventsiooni koostajad pidasid seda naistevastase vägivalla ennetamise oluliseks aspektiks, sest hoiakuid, veendumusi ja käitumismustreid kujundatakse juba väga varajases elueas. Eeltoodud tõekspidamiste õpetamine ametlikus ja mitteametlikus hariduses aitab vägagi palju kaasa, et naistevastane vägivald muutub lubamatuks. Artikkel 14 pakub maksimaalselt paindlikkust osalisriikidele, sest otsus, millal ja kuidas taolist õpetust pakkuda, on riikide endi kaalutusõigus.

■ Sooliste stereotüüpide kõrvaldamine ei võrdu kõikide tavade ja kommete tagurpidi pööramisega. Meie identiteedi kujunemisel on oluline põlvest põlve edasi anda tavad ja uskumusi. Mõned tavad ja kombekohased praktikad on aga kahjulikud naistele ja tüdrukutele ning paljud tavad seavad nad vägivalda ohtu. Sellepärast peaks eesmärgiks olema nende naise ja mehi mõjutavate stereotüüpide koost lahti lammutamine, millele viidates püütakse õigustada taolisi kahjustavaid tavasid. Eelkõige on vaja tagada, et naised ja tüdrukud oleks turvaliselt omaenda peredes ja igal pool, eesmärgiks ei ole “lasta poistel riietuda või mängida nagu tüdrukud” ja vastupidi.

KUIDAS ON ISTANBULI KONVENTSIOON SEOTUD SEKSUAALSE SUUNDUMUSE JA SOOLISE IDENTITEEDI TEEMADEGA?

■ Istanbuli Konventsiooniga ei seata uusi standardeid seoses soolise identiteedi ja seksuaalse suundumusega, sealhulgas seoses samasooliste paaride seadusliku tunnustamisega.

■ Mittediskrimineerimise põhimõtte soolise identiteedi või seksuaalse suundumuse alusel tugineb õiguslikel kohustustel, mis pärinevad teistest õigusinstrumentidest, eelkõige Euroopa Inimõiguste Konventsioonist (Artikkel 14 – diskrimineerimise keeld – protokoll nr. 12) ja Euroopa Inimõiguste Kohtu kohtupraktikal (vt. näiteks Oliari versus Itaalia, 2015, Ratzenböck ja Seydl v. Austria, 2017), samuti *Euroopa Nõukogu Ministrite Komitee Soovitusel osalisriikidele (2010) 5 meetmete kohta, et võidelda diskrimineerimise vastu seksuaalse suundumuse või soolise identiteedi põhjusel*.

■ Istanbuli Konventsiooniga keelustatakse diskrimineerimine mitmel alusel, sealhulgas soolisel identiteedil ja seksuaalsel suundumusel põhineval (Artikkel 4, lõige 3). Seda selleks, et tagada kaitset ja tuge kõikidele vägivalda ohvritele olenemata nende erijoonetest. Konventsiooni sätete rakendamine ilma ühegi diskrimineerimiseta soolise identiteediga seoses tähendab näiteks selle tagamist, et soovahetajate sooline identiteet ei jäta neid ilma toest ja kaitsest, mis on garanteeritud seoses koduvägivallaga, seksuaalsete rünnakutega, vägistamise või sundabieluga. Sama kehtib naistele samasoolises suhtes, nii et kõik naised, kaasa arvatud lesbid, biseksuaalid ja soovahetajad saavad juurdepääsu koduvägivalla eest olemasolevatele varjupaikadele ja õigusele elule ilma vägivallata. Siia võivad kuuluda ka homoseksuaalsed mehed, kes puutuvad kokku koduvägivallaga.

ON AEG LÕPETADA SPEKULEERIMINE JA VALEINFORMATSIOONI ESITAMINE ISTANBULI KONVENTSIOONI KOHTA

■ Istanbuli Konventsioonil ei ole alatoone ega “peidetud plaani”. Istanbuli Konventsioon on pikkade läbirääkimiste tulemus, mis viis selle vastuvõtmiseni konsensusega kõikide Euroopa Nõukogu osalisriikide poolt. Konventsioon tugineb läbi proovitud ja testitud poliitikatel ja seadusandlusel, mis on andnud positiivseid tulemusi osalisriikides.

■ Konventsiooni eesmärgid on selgelt välja öeldud 1s Artiklis – naistevastase vägivalla ja koduvägivalla ennetamine, selle eest kaitsmine ja kohtusse pöördumine. Sellega tegelemine tähendab peapõhjusega tegelemist – ebavõrdsus naiste ja meeste vahel meie ühiskondades. Selleks sisaldab Konventsioon mitut sätet, kus seatakse kahtluse alla jätkuvalt esinevad mõtted, et naised on alaväärtuslikumad võrreldes meestega ja rollide ning käitumiste kohta, mis naistel ja meestel peaks olema eraelus ja avalikkuses.

■ Sellest vaatevinklist lähtuvalt ei suru Istanbuli Konventsioon läbi plaani, mis “ohustaks” ühiskonna ülesehitust ja meie ühiskondade väärtushinnanguid. Konventsioon ei suru peale ka eluvalikuid naistele või meestele. Kas nad soovivad olla hooldajad, lapsevanemad või valida särava karjääri, selles osas ei kohusta Konventsioon kedagi teatud elustiili omaksvõtmiseks. Kuid Konventsioon on vastu püüetele, mille eesmärgiks on:

- ▶ naiste ja meeste piiramine traditsioonilise rolliga, piirates sellega nende isiklikku, haridusalast ja tööalast edasiarenemist ning võimalusi elus üldisemalt;
- ▶ õigustades ja alalhoides patriarhaati, ajaloolisi võimusuhteid, kus meestel on võim naiste üle, samuti seksistlikud hoiakud, mis hoiavad tagasi edasimineku soolise võrdõiguslikkuse valdkonnas;
- ▶ vastupanu põhimõttele, et naistel on õigus elada elu ilma vägivallata.

ISTANBULI KONVENTSIOONI OSAPOOLEKS OLEMINE – ÜHENDATUD JÕUD, ET LÕPETADA NAISTEVASTANE VÄGIVALD

■ Istanbuli Konventsioonil on juba nüüdki positiivne mõju naiste eludele üle Euroopa. Kui valitsustelt soovitakse naistevastase vägivalla ennetamist, ohvrite kaitset ja tuge ja kordasaatjate karistamist kõikehõlmavas pingutuses, et lõpetada taoline vägivald, siis see tähendab, et naisohvritele antakse tagasi nende eneseväarikus, mis on ülim väärtus Euroopa Inimõiguste Konventsiooni kohaselt (Y.Y. v. Türgi, 2015), naiste baasinimõiguste tagamise töö läheb üle heategevuse valdkonnast nii, et see seatakse riikliku poliitika keskmesse.

■ Istanbuli Konventsiooniga on algatatud ja teostatud olulisi muudatusi seadusandluses, uute ja paremate teenuste loomises ohvritele, ressursside jaotust ja koolituspüüdluste intensiivsemaks muutmist. Konventsiooni rakendavate riikide konkreetsete näidete hulka kuuluvad – uue seadusandluse vastuvõtmine, kuhu on sisse viidud uued mõisted jälitamisest ja seksuaalsest ahistamisest; muutes vägistamise mõiste määratlust, nii et see põhineb nõusoleku puudumisel, pigem kui jõu kasutamise tõestamisel; luues “kooskõlastatud naabruskonna reageeringud”, kus kutselised töötajad, kelle poole ohvrid pöörduvad, suunavad juhtumi mitmevaldkonna tiimile, et kindlustada tugi ohvritele; luues ööpäevaringseid üleriiklikke abitelefone, mis suunavad naisi lähimatesse nõustamisteenustesse; luues avaliku rahastamise abil varjupaiku piirkondadesse, kus neid eelnevalt ei olnud; lülitades naistevastase vägivalla erinevatesse ülikoolide kraadiõppe õppekavadesse (õigusteadus, arstiteadus, õendus, psühholoogia, ühiskondlikud uuringud, jne.); erikoolituse korraldamine kohtunikele, prokuröridele ja advokaatidele, et parandada naiste juurdepääsu kaitsele ja õiguskaitsvahenditele.

■ Üldisemalt on Istanbuli Konventsiooniga loodud tugevate poliitikate, teenuste ja jutustuste suunas vägivalla kohta, mida naised ja tüdrukud kogevad ning kuidas neid saab toetada ja neile omanditunne tekitada sellel teemal. Iga tasandi kutsetöötajad (õiguskaits, ühiskondlikud teenused, nõustamine ja tugiteenused, jne.) on sellest uuest hoogustamisest kasu saanud ning on tunnistanud kõrgeenenud teadlikkust sellel teemal. Vajadus tegutsemise järele on realselt olemas. Naistevastase vägivalla äralõpetamine peaks olema eesmärk, mis meid kõiki ühendab.

Euroopa Nõukogu naistevastase vägivalda ja perevägivalda ennetamise ja tõkestamise konventsioon (Istanbuli konventsioon): vägivalda ennetamine, ohvrite kaitse ja süüdlaste karistamine ohjeldamaks inimõiguste tõsisemaid rikkumisi

www.coe.int/conventionviolence
conventionviolence@coe.int

www.coe.int

Euroopa Nõukogu on mandri juhtiv inimõiguste organisatsioon. Nõukogul on 47 osalisriiki, kellest 28 on Euroopa Liidu liikmesriigid. Kõik Euroopa Nõukogu liikmesriigid on alla kirjutanud Euroopa Inimõiguste Konventsioonile, mis on inimõiguste, demokraatia ja õigusriigi kaitseks koostatud rahvusvaheline lepe. Euroopa Inimõiguste Kohus teostab järelevalvet, kuidas osalisriigid Konventsiooni tegelikkuses rakendavad.

COUNCIL OF EUROPE

CONSEIL DE L'EUROPE